

har vistnok megen Ret i, at intet af disse Endringsforslag godt lader sig antage ved denne 3die Behandling, og altsaa forsaavidt skal jeg erklære mig ganske enig med ham. Hvad nu det første Endringsforslag om Professorernes Forelæsninger angaaer, da kan jeg heller ikke sige Andet end, at jeg er ret enig med, hvad den høitærede Minister anmærkede, at der vel ikke kunde ønskes nogen anden Bestemmelse end den, som allerede findes i Fundatsen, og som vi hørte blev oplæst; men derimod er jeg aldeles uenig med ham i, at denne Bestemmelse ikke behøver at følges anderledes, end den er bleven fulgt, og ligeledes i, at det skulde være en meget vanskelig og vidtløftig Undersøgelse at komme efter, hvorvidt den er fulgt eller ikke. Naar saaledes den høitærede Minister baade udtalte og oplæste, at efter Fundatsen skulde de offentlige Forelæsninger ved Universitetet deels indeholde det Nødvendige, og deels gives et saadant Omfang, at de Studerende i passende Tid kunne fuldende deres Studier, saa mener jeg, at, naar den Tid kommer igjen, som jeg idetmindste veed før har været Tilfældet med nogle Professorer, at de holdt offentlige Forelæsninger, enten over Lidet eller Intet af det, der examineredes i, da vilde det være let at see, hvorvidt Fundatsens Ord ere overholdte eller ikke. For at ansøre et Exempel, skal jeg bemærke, at der i min Tid var en Professor i Mathematiken, som bestandig, Nar for Nar, ja, jeg kan sige, Halvaar for Halvaar, holdt offentlige Forelæsninger eller, rettere sagt, holdt dem ikke, men satte i Lectionscataloget, at han vilde holde offentlige Forelæsninger over Algebra, som Ingen havde med at gøre, hvorimod han holdt private Forelæsninger over de Dele af Arithmetiken og Mathematiken, som der skulde examineres i; ligeledes var der en Professor i de østerlandske Sprog, som bestandig lovede, hvis der skulde findes Noget, der vilde høre ham, at læse offentligt over det syriske og arabiske Sprog, hvorimod han stadig holdt private Forelæsninger over det hebraiske Sprog, som var det eneste, der spurgtes om ved Examen. Jeg mener derfor, at der slet ikke i saa Henseende behøves nogen ny Lov-

bestemmelse, da den høitærede Cultusminister ved blot at indskærpe Fundatsens Ord vil kunne opnaae alt det, vi ønske og forlange; thi det er vist aldeles rigtigt, hvad den høitærede Minister yttrede om, at det ikke lader sig gjøre med Hensyn til de skriftlige Dvælseser, som ikke ere befalede, at give de samme Forfrister som om de offentlige Forelæsninger, da disse Dvælseser have en privat Charakter og fordrer megen Anstrengelse, naar de skulde bringe til Noget. Den eneste Ting, som det vist vilde have sin Nytte at bestemme ved Lov eller indskærpe ad administrativ Veie, er da, at Professorernes offentlige Forelæsninger i Birkeligheden skulde omfatte det, som fordres af de Studerende ved deres Examen er, og, naar dette blev Tilfældet, saa vilde een af to Ting skee, enten at disse Examenforelæsninger blev til Noget, der var værd at høre, eller ogsaa, at, hvis de blev ved at være saaledes, som jeg hidtil har kjendt dem, en Dplæsning af den Lectie, Studenterne skulde lære udenad, da vilde Følgen være, at de faldt bort, fordi de ikke besøgtes, og det vilde skee, hvad ogsaa den ærede Minister erklærede for usseligt, at de Studerende fik en trykt Bog at lære udenad uden den unyttige Dpoffrelse af deres Tid og for endeel deres Dpmarksomhed og endelig af deres Penge. Hvad det andet Endringsforslag angaaer, da forundrede mig kun een Ting hos den høitærede Minister, da jeg jo allerede har bemærket, at Endringsforslaget ikke passede godt til Lønningssloven, og det heller ikke er affattet saaledes, som man kunde ønske at have det i en Lov. Kun een Ting, siger jeg, undrede mig, men undrede mig meget, og det var, at den høitærede Undervisningsminister erklærede det for ubetydeligt. Jeg anseer det derimod for en af de endogsaa meget vigtige Ting ved en Reform af vort Universitet, at den Sum, den være nu større eller mindre, den være 300 eller 10,000 Rd., som bevilges, og vistnok med megen Grund kunde bevilges Universitetet til dermed at besørge Trykningen af, hvad man fandt nærmest angik Universitetet, og dog ikke egentlig kunde blive Gjenstand for Boghandlingsforetagender, anvendes til Noget, som virkelig kom til at høre til Literaturen, til